

CRONICI BOSTONIENE

de Leonard Oprea

A Merry Christmas !

Ei bine, dragă cititorule, astăzi, la sfârșit de an 2007, precum și de peste 200 de ani, Sfântul Crăciun este o sărbătoare mare, mare de tot în Statele Unite ale Americii. Poate – cea mai mare și mai veselă sărbătoare a americanilor. Astfel, imediat după îmbelșugata celebrare a Thanksgiving Day (când, așa precum cuvânta Psalmul 50, americanul mulțumește cu toată inima sa Domnului Dumnezeu pentru belșugul întru toate cele, revărsat asupra lui), începe the Holiday Season, sau, the Christmas Season. În aceste patru săptămâni, până în ziua propriu-zisă a Sfântului Crăciun (de fapt chiar și după aceea, până în primele zile ale Noului An), sutele de milioane de locuitori ai SUA, în frunte cu Președintele țării și terminând cu amărâțul de imigrant ilegal fie el clasicul mexican sau chinez, ori cubanezul, sau rusul, toți sunt cuprinși de frenezia cumpărăturilor de tot soiul... În acest an 2007, prorocii finanțelor americane prevestesc vânzări de vreo 300 de miliarde de dolari... Firește, toate magazinele, de la uriașele mall-uri și până la măruntele băcănii de cartier, toate împodobite feeric, răsunând de fermecătoare melodii despre Christmas Time, te cheamă irezistibil cu tot felul de anunțuri despre cu câte procente s-a ieftinit cutare sau cutare produs... și te bucuri. Și cumperi. Că ai portofelul burdușit cu cărți de credit și măcar o dată pe an să faci și tu datoriile după pofta inimii, nu-i așa? Cumperi să-ți împodobești casa în cinstea Nașterii Domnului și a venirii Noului An. Cumperi să ai în aceste zile în casă și pe masă, pentru tine, pentru invitații tăi, bucate și băuturi ca-n o mie și una de nopți. Cumperi să te bucuri dăruind cadouri minunate celor dragi și nu numai lor. Cumperi să te înnoiești și tu. În sfârșit, boala cronică americană: cumperi să te simți mare boier și să te mai și ferești că ai cumpărat ceva ce poți înapoia magazinului după un anumit număr de zile și așa mai departe.

Ce mai încoace și-ncolo, în Statele Unite ale Americii este prilej de mare-mare bucurie sărbătorirea Nașterii Domnului nostru Iisus Christos. Iar în aste zile, americanii își spun unii altora "A Merry Christmas !" sau "A Happy Christmas !" cu inima bună și vesela și darnică. Totul aici, în America, este de fapt, un gigantic brad de Sfânt Crăciun, un de-necuprins "Christmas Tree" prodigios împodobit și incredibil hăruiat cu daruri faine pentru toată lumea. Din vârful său cel înalt, înalt te luminează însăși Steaua care a călăuzit cei Trei Magi de la Răsărit întru plecăciune, închinare cu daruri sacre și binecuvântare pentru Pruncul Iisus. Cât despre copiii Americii în Christmas Time? Păi cine mai e ca ei?! Căci îi aflați pe absolut toți sub bagheta magică a Moșului Crăciun, pe nume american, Santa Claus, care-i descântă blând și vrăjește în fel și chip, însă cu dragoste și negrăită veselie, dar mai ales, cu daruri minunate, mult așteptate, ori neașteptate și cu atât mai mult îndrăgite. Pe scurt, Christmas în America este de-a dreptul feeric, inefabil, inegalabil – este un superb basm. și este astfel de zeci și zeci de ani în America. Și mie, însă nu doar mie, îmi pare ca și cum, Moș Crăciun ar fi fugit din bătrâna noastră Europă, imigrând în America. Da, imigrând în America... Căci, parcă, în Europa, Sfântul Crăciun nu mai este același ca în vremurile străvechi. Și-a pierdut strălucirea și taina aceea de basm... De ce oare? S-au spus, s-au scris multe, multe povești încercându-se dezlegarea misterului... Eu am să vă destăinuiesc acum una povestită de Theophil Magus, în cărțile sale aflate în Biblioteca Vaticanului.

Așadar, cititorule drag, mai întâi îți doresc A MERRY CHRISTMAS ! Apoi, iată cea poveste care poate te va ajuta să înțelegi mai bine Sfântul Crăciun american:

POVESTE de SFÎNTUL CRĂCIUN

“Vestea despre întoarcerea lor se răspândise în cetate de câteva zile. De la rege, cavalerii săi și până la ultimul argat, toți, bărbați, femei și copii fuseseră cuprinși de însuflețire. Doar preoții se încruntaseră și chemaseră Cuvântul Lui Dumnezeu în sprijinul neîncrederii lor. Însă nu-i băga

nimeni în seamă. Aceeași întrebare și speranță, aceeași teamă și ușurare, același râs și aceleași lacrimi zbuciumau sufletul, atât al porcarului, cât și al regelui. Trecuseră peste ei ani de războaie neîntrerupte, ani de foamete și ciumă, ani de înghețuri și secetă, ani parcă de sfârșit de lume, scriau cronicarii, oftau schimnicii și întreaga cetate se ruga acum pentru izbăvirea pe care cei doi aleși puteau să i-o aducă. Magul și Cavalerul Rătăcitor fuseseră trimiși să caute, să afle și să aducă Efigia și Epitaful, după cum spuneau înțelepții din vechime, singurele în stare să făurească mult dorita cheie a izbăvirii oricui în viață. Căci în fața Morții, se știa, cu toții suntem egali. Degeaba încercaseră preoții să propovăduiască, " . . . așa trebuie să fie, pentru păcatele voastre Dumnezeu și-a întors fața de la voi...", fiindcă ei înșiși necinsteau Scriptura. Oamenii, de la rege la porcar, știau că și popii mințiseră, huliseră, curmaseră viața semenului. Știau prea bine că Domnul are căile Lui și puțini sunt cei aleși. Se rugaseră totuși, dar parcă era prea târziu. Așa că, înnebuniți de spaime, hotărâseră. Așa că trimiseseră Magul și Cavalerul Rătăcitor să le afle izbăvirea, Efigia și Epitaful.

Ningea cu fulgi mărunți răsuciiți de firave fiuoare de vânt și era soare și mâine avea să fie Crăciunul. Semn bun, își spuneau. și râdeau pentru norocul lor. Cu mic, cu mare ieșiseră în fața porților cetății: regele și cavalerii săi, numai blănuri de jder și hermină, catifea vișinie, diamante și safire, armuri strălucitoare, panașe înfoiate, armăsari cu greu stăpâniți. Iar episcopii și cardinalii cu aur și purpură, iar poporul cu mâinile, fața și gâtul spălate, cu pletele colcăind de păduchi, dar deștelenite, în haine de sărbătoare, stânjenindu-i și freamăt și mare așteptare simțea acolo, în fața porților cetății. Din poruncă regală, cârciumarii dăruiseră vin și cârnați, saltimbancii se rostogoleau prin zăpadă și, toți, toți își doreau izbăvirea.

Porci și găini se strecurau printre picioarele mulțimii. Picioare care loveau. Grohăitul scurt sau guițatul, cotcodăcitul în fel și chip și hohotele într-un curios zumzet de veselie plutind o dată cu fulgii în lumina soarelui. Deodată se făcu tăcere. Doar cârăitul unui cocoș, mârăitul vreunui câine, un nechezat înfundat. Apoi, câmpia netulburată în albul ei; atât de întunecată și întinsă pădurea din apropierea cetății. Cei doi ajunseră în dreptul uriașului arc de piatră cenușie al porții cetății. În fața regelui, descălecară. O simplă și scurtă plecaciune. Magul: înalt, drept, uscat, cu tunica ponosită și mantia zdrențuită la poale. Doar toiagul fermecat părea să-i fi rămas același. Cavalerul Rătăcitor: puternic, având privirea aspră și chipul îmbătrânit, dar liniștit și semeț fiind, în armura lui scrijelită. Doar spada părea că zvâcnește în pumnul strâns pe mânerul ei. Regele răspunse la salut și le porunci să vorbească. Și povestiră molcom, când unul, când celălalt, fiecare arătând, prin cuvinte uimitor de simple, atât de meșteșugit alese, cum colindaseră lumea în lung și-n lat și cum doar împreună reușiseră să se întoarcă teferi din căutarea lor, căci Efigia și Epitaful au avut protectori și tăinuitori neînchipuit de puternici. Clare și răsunătoare, cuvintele lor înfiorau sufletele, le încordau precum corzi de arc, gata să pleznească.

În sfârșit, regele îi întrebă răspicat. și dintr-o dată totul asurzi, atât de adâncă fu tăcerea. Ochii luminați ai Magului și cei senini ai Cavalerului Rătăcitor se întâlniră. Nimeni nu văzu zâmbetul lor ca un fulg topit de buze înfierbântate. - Spuneți! răsună încă o dată aspră și nerăbdătoare porunca regală, iar mulțimea făcu un pas înspre cei doi. - Așteptați! îi sfătuiră obosiți. Fulgerător Magul înălță toiagul fermecat, iar Cavalerul Rătăcitor roti spada. Doar nu aveau de gând să se omoare tocmai acum, în ceasul izbăvirii?! Tocmai acum, când Efigia și Epitaful aflate, știute, le dăduseră putere de îngerii? Se îngroziră toți, atât regele, cât și porcarul. Însă Magul se răsuci pe neașteptate îndreptându-și toiagul înspre oamenii de pe partea lui. Spada șuieră înspre cei de pe partea Cavalerului Rătăcitor. - Așteptați! biciuiră aerul vocile celor doi. Câteva femei țipară înăbușit, câțiva cavaleri traseră frâiele și armăsarii ridicați pe două picioare nechezară. - Așteptați! și cei doi pășiră repede fandând o dată, de două ori. Mulțimea se trase înapoi strângându-și rândurile, sute de inimi zvâcniră și ochii se rotiră ca la vitele înnebunite de spaimă, la fel toți, cu toții odată. Magul își îndreptă trupul coborându-și toiagul fermecat. Cavalerul Rătăcitor își liniști spada și le întoarse încet spatele. - Am spus, auziră oamenii șoapta de piatră. Cei doi încălecară. Zgomotul copitelor. Clipe în șir, doar zgomotul copitelor, din ce în ce mai stins.

Într-un târziu, prima sudalmă. Apoi cealaltă și celelalte. și urletul același, unul. și pietrele șuierând. și oștenii dând pinteni cailor. Cavalerii cumpănindu-și lăncile. Preoții țâșnind în fața mulțimii și

ridicând Crucea. Și Dumnezeu și păcatele... Iar Magul și Cavalerul Rătăcitor ca două duhuri oprindu-se în depărtare, înstrăinate de furia spaimei oarbe. Dar ocrotite de jocul fulgilor, de liniștea neclintită a câmpiei și a pădurii, și de Efigie și de Epitaf. Amin. În ajun de Crăciun. Oriunde, oricând în lumea largă."
